

חוק לימוד חובה (תיקון מס' 11), תשל"ח-1978*

1. בסעיף 1 לחוק לימוד חובה, תש"ט-1949: (להלן - החוק העיקרי) -
- (1) בהגדרת "נער", במקום "14 או 15" יבוא "מ-14 עד 17";
(2) אחרי הגדרת "מוסד חינוך לילדים" יבוא:
"מוסד חינוך לנערים" - מוסד חינוך לחינוך-חובה לנערים;
(3) במקום הגדרת "מוסד חינוך לנערים עובדים" יבוא:
"מוסד חינוך לנערים עובדים" - מוסד חינוך ללימודי ערב לנערים עובדים;".
2. בסעיף 2 לחוק העיקרי -
- (1) בסעיף קטן (א), במקום "נער" יבוא "נער בן 14 או 15";
(2) סעיפים קטנים (ב) ו-(ג) - בטלים.
3. בסעיף 3 לחוק העיקרי -
- (1) בסעיף קטן (אא), במקום "של נער" יבוא "של נער בגיל לימוד חובה";
(2) בסעיף קטן (ב) -
(א) ברישה, במקום "סעיף קטן (א)" יבוא "סעיפים קטנים (א) ו-(אא)";
(ב) פסקה (1) - בטלה;
(3) במקום סעיפים קטנים (ג) עד (ה) יבוא:
- "(ג) (1) נותן עבודה המקבל לעבודה נער בגיל 16 או 17 חייב להודיע על כך בכתב, תוך שבעה ימים מיום קבלת הנער לעבודה, לרשות החינוך המקומית שבתחום שיפוטה גר הנער.
(2) נותן עבודה המפסיק עבודתו של נער בגיל 16 או 17 חייב להודיע על כך בכתב, תוך שבעה ימים מיום הפסקת העבודה, לרשות החינוך המקומית שבתחום שיפוטה גר הנער.
(ד) נער בגיל 16 או 17 שאינו לומד במוסד חינוך, חייבים הוא והוריו להודיע על כך בכתב לרשות החינוך המקומית שבתחום שיפוטה הוא גר, במועדים הבאים:
- (1) אם הוא גר בתחום שיפוטה של רשות החינוך המקומית בראשית שנת הלימודים - תוך שלושים יום מראשית שנת הלימודים;
(2) אם הגיע לארץ כעולה - תוך ששים יום מיום העליה;
(3) אם העתיק את מקום מגוריו מתחום השיפוט של רשות חינוך מקומית אחת לתחום השיפוט של רשות חינוך מקומית אחרת - תוך שלושים יום מיום העתקת מקום מגוריו;
(4) אם למד במוסד חינוך והפסיק את לימודיו - תוך שלושים יום מיום שהפסיק;
- הודיע אחד מהחייבים לפי זה - האחרים פטורים.

* נתקבל בכנסת ביום כ"ז באדר ב' תשל"ח (6 באפריל 1978); הצעת החוק ודברי הסבר פורסמו בה'ת 1336, תשל"ח, עמ' 157.
1 ס"ח תש"ט, עמ' 287; תש"י, עמ' 126, עמ' 334; תשי"ג, עמ' 140; תשכ"ט, עמ' 33, עמ' 176, עמ' 178; תשל"א, עמ' 146; תשל"ב, עמ' 102, עמ' 122; תשל"ו, עמ' 89.

(ה) סעיפים קטנים (ג) ו-(ד) לא יחולו לגבי נער כאמור —

- (1) שסיים את לימודיו לפי תכנית של לימודים בכיתה י"ב;
- (2) הלומד בקורס להכשרה מקצועית שמקיים משרד העבודה והרווחה או ששר העבודה והרווחה אישר אותו לענין זה, או במוסד אחר לטיפול בנוער במסגרת משרד העבודה והרווחה;
- (3) שהוא חניך לפי חוק החניכות, תשי"ג—1953.²;

(4) בסעיף קטן (ו), במקום "סעיף קטן (א), (ב) או (ג)" יבוא "סעיפים קטנים (א) עד (ד)";

(5) בסעיף קטן (ז), המלים "או (ה)" — יימחקו.

תיקון סעיף 4

4. בסעיף 4 לחוק העיקרי —

- (1) סעיף קטן (ד) — בטל;
- (2) בסעיף קטן (ו), פסקה (2) — בטלה; ובפסקה (1), הסימון "(1)" והמלה "או" שבסופה — יימחקו.

תיקון סעיף 6

5. בסעיף 6 לחוק העיקרי —

- (1) בסעיף קטן (א), במקום פסקה (2) יבוא:
" (2) נער שבאחד הגילים 16 או 17, זולת אם סיים את לימודיו לפי תכנית של לימודים בכיתה י"ב, ומי שבגיל 18 ולא סיים אלא לימודים לפי תכנית של לימודים בכיתה י"א";

(2) במקום סעיפים קטנים (א) ו-(ב) יבוא:

"(ב) השר רשאי לזכות בחינוך חינם בנוסף על האמורים בסעיף קטן (א) את מי שטרם השלים לימודיו לפי תכנית של לימודים בכיתה י"ב, עד שישלים אותם, לפי כללים, מבחנים, תנאים וסייגים שנקבעו בתקנות, בהתייעצות עם ועדת החינוך והתרבות של הכנסת.

(ג) על אף האמור בסעיף קטן (א) רשאי השר, בצו, להורות כי מי שלא ניתן, לדעת השר, להבטיח לימודיו במוסד חינוך רשמי — ילמד במוסד חינוך אחר, ואוצר המדינה ישא בשכר לימודיו במוסד כאמור, בתנאים שנקבעו בצו האמור.

(ד) מי שזכאי לחינוך חינם לפי סעיף זה, לא ידרשו בעדו דמי הרשמה או כל תשלום אחר בעד לימודיו במוסד חינוך רשמי או בעד לימודיו במוסד חינוך אחר שאוצר המדינה נושא בשכרם לפי סעיף קטן (ג); ואולם רשות החינוך המקומית שבתחום שיפוטה נמצא מוסד החינוך שבו הוא לומד, ובמוסד חינוך שאינו רשמי — רשות החינוך המקומית כאמור או בעל המוסד, יהיו רשאים, באישור השר, לגבות תשלומים, בשיעור שהשר יקבע, בעד אספקה שהם נותנים לו, ובעד שירותים שהם נותנים לו נוסף על השירותים אשר השר הגדיר אותם בתקנות כשירותים מקובלים.

² ס"ח תשי"ג, עמ' 108; תשל"ב, עמ' 74.

(ה) הוראות סעיף קטן (ד) אינן גורעות מהוראות סעיף 8 לחוק חינוך ממלכתי, תשי"ג-1953,³ ובמוסד חינוך שאינו רשמי – מכוחה של התחייבות לשאת בהוצאותיה של חכנית לשעות נוספות על השעות שנקבעו בתכנית הלימודים.”;

(3) האמור בסעיף קטן (ג) יסומן (ו);

(4) סעיף קטן (ד) – בטל.

6. בסעיף 11 לחוק העיקרי, במקום "ילד או נער" יבוא "אדם". תיקון סעיף 11

7. בסעיף 12 לחוק העיקרי, במקום "וכל הנערים בגיל לימוד חובה" יבוא "וכל הנערים". תיקון סעיף 12

8. (א) כל מבוטח לפי פרק ב' לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], תשכ"ח-1968⁴ (להלן – חוק הביטוח), למעט מי שהמוסד לביטוח לאומי (להלן – המוסד) ביטחו לפי בקשתו, ישתלם בעדו היטל חינוך על-יסודי (להלן – ההיטל).

(ב) לענין חובת התשלום ולענין הגביה של ההיטל יחולו הוראות חוק הביטוח ותקנותיו, בשינויים המחוייבים לפי הענין, כאילו היה ההיטל דמי ביטוח זקנה ושאיירים.

(ג) שיעור ההיטל הוא 0.4% מההכנסה שממנה משתלמים דמי ביטוח, ובלבד שלא יובא בחשבון סכום הכנסה העולה על המקסימום הקבוע לתשלום דמי ביטוח.

(ד) מעביד ינכה משכרו של עובד 0.3% מההכנסה שלפיה משתלם ההיטל.

(ה) המוסד יגבה את ההיטל ויעבירו לאוצר המדינה בניכוי ההוצאות המינהליות שהוציא לגבייתו.

(ו) לבית-הדין האזורי כמשמעותו בחוק בית-הדין לעבודה, תשכ"ט-1969,⁵ תהיה סמכות יחודית לדון ולפסוק בכל ענין הנובע מסעיף זה.

(ז) תחילתו של סעיף זה ביום כ"ט באלול תשל"ח (1 באוקטובר 1978) ותחילתו עד כ' בתשרי תשמ"א (30 בספטמבר 1980).

(ח) שר העבודה והרווחה רשאי לקבוע בתקנות –

(1) הוראות בדבר ההיטל כדרך שהוא רשאי לקבוע הוראות בדבר דמי ביטוח לפי חוק הביטוח;

(2) חובת תשלום היטל לגבי מי שאינו עובד בשיעור שונה מהאמור בסעיף קטן (ג) לגבי התקופה החל ביום כ"ג באדר ב' תשל"ח (1 באפריל 1978) ועד כ"ה באדר ב' תשמ"א (31 במרס 1981), וזאת על אף האמור בסעיף קטן (ז), ובלבד שסך כל ההיטל לתקופה האמורה לא יעלה על ההיטל שהיה משתלם אילולא הוראות סעיף קטן זה.

9. השר ושר העבודה והרווחה, בהתייעצות עם ועדה משותפת לוועדת החינוך והתרבות ולוועדת העבודה והרווחה של הכנסת, רשאים להתקין תקנות הבאות לייעד את עודפי הגביה למימון הוצאות, כפי שיוגדרו בתקנות, הנלוות ללימודיהם של ילדים ושל נערים, ולמימון תמריצים לחינוך בעיריות פיתוח, כפי שייקבעו בתקנות, ולקבוע בהן תנאי זכאות לענינים האמורים; לענין זה, "עודפי גביה" – השיעור שבו עלה ההיטל שהועבר לאוצר המדינה לפי סעיף 8 על סך כל שכר הלימוד שהיה משתלם מידי הוריהם של נערים אילולא הוראות חוק זה והוראות צו לפי סעיף 2 (ב) לחוק העיקרי שלפיו הוחל לימוד חובה על כל נער בגיל 15.⁶

הוראת שעה
לייעודם של
עודפים

3 ס"ח תשי"ג, עמ' 137; תשכ"ט, עמ' 176.

4 ס"ח תשכ"ח, עמ' 108; תשל"ו, עמ' 152.

5 ס"ח תשכ"ט, עמ' 70.

6 י"מ 2426, תשל"ח, עמ' 1486.

10. (א) חוק זה תחולתו לגבי שנת הלימודים תשל"ט ואילך.

(ב) שילם אדם, לפני פרסומו של חוק זה, דמי הרשמה או כל תשלום אחר בעד לימודים בשנת הלימודים תשל"ט והלימודים הם חינוך חינם לפי החוק העיקרי כמתוקן בחוק זה — יחזיר מקבל התשלום את התשלום למי ששילמו; התחייב אדם לשלם כאמור — יפקע החיוב; אך תשלום כאמור ותשלום חובה שהמשלם חייב לרשות מקומית ניתנים לקיזוז.

ז ב ו ל ו ן ה מ ר
שר החינוך והתרבות

מ נ ח ם ב ג י ן
ראש הממשלה

א פ ר י ם ק צ י ר
נשיא המדינה

חוק מילווה חסכון, תשל"ח—1978*

1. בחוק זה —

- (1) תהא לכל מונח המשמעות שיש לו בפקודת מס הכנסה¹ (להלן — הפקודה), הנדרות אם אין בחוק זה הוראה אחרת;
- (2) "מעביד" — כל המשלם הכנסת עבודה או האחראי לתשלומה;
- (3) "הכנסת עבודה", למעט —
- (א) תשלומים שניתנו לעובד לכיסוי הוצאותיו בשל החזקת רכב וכן שוויו של שימוש ברכב שהועמד לרשותו של עובד;
- (ב) תשלומים שניתנו לעובד לכיסוי הוצאותיו בשל החזקת טלפון במקום מגוריו;
- (ג) הכנסת עבודה כאמור בסעיף 3 (ט) לפקודה;
- (4) "התאריך הקובע" — ב' בתשרי תשמ"ב (30 בספטמבר 1981).

2. (א) מעביד יהא חייב למדינה בשנת המס 1978 במילווה חסכון בשיעור של 4.75% מסך כל הכנסת עבודה ששילם בשנת המס 1978 (להלן — המילווה).

(ב) המילווה יחול, על אף האמור בכל דין, גם על חבר כני אדם שדינו לענין תשלום מסים, אגרות ותשלומי חובה אחרים כדין המדינה.

3. רשויות מקומיות ומוסדות ציבור פטורים ממילווה; לענין זה, "מוסדות ציבור" — מוסדות לדת, לתרבות, לחינוך, למדע, לבריאות, לסעד, לספורט או למטרה ציבורית אחרת, שאינם מיועדים להפקת רווחים ושקבע אותם לענין זה שר האוצר באישור ועדת הכספים של הכנסת.

4. מעביד ישלם לפקיד השומה את המילווה במועד שנקבע, ויגיש לו באותו מועד דין חשבון כפי שנקבע.

* נתקבל בכנסת ביום כ"ז בניסן תשל"ח (5 באפריל 1978); הצעת החוק ודברי הסבר פורסמו בה"ח 1383, תשל"ח, עמ' 138.

1 דיני מדינת ישראל, גוסס חדש 6, עמ' 120; ס"ח תשל"ז, עמ' 184.